

De Franse droom

Nieuw!

Raar jaar

Wat waren we blij toen we na de eerste lockdown weer gasten mochten ontvangen. Niet vermoedend dat ons nog een tweede lockdown te wachten stond...

Ze zijn er!" Gespannen kijken we elkaar aan. Er stopt een Nederlandse auto waar drie koppies uit tevoorschijn komen; klaar voor hun vakantie. Het voelt fijn dat er weer gasten komen in het vakantiehuis, maar ook een

'De scholen sluiten, maar niet alleen de scholen... heel Frankrijk gaat op slot'

beetje onwerkelijk. Het is inmiddels juli, onze laatste huurders kwamen in februari; daarna ging Frankrijk vanwege corona op slot. Voor buitenlandse toeristen, maar ook voor de Fransen zelf.

Ik zie ons nog zitten op oudjaarsdag. We proostten met een glas 'lokale champagne' - al zouden de wijnboeren van de goddelijke blanquette deze benaming een enorme belediging vinden - en spreken onze verwachtingen voor het volgende jaar uit. 2020 wordt ons eerste, echte jaar. Het jaar waar vooral Hans zo naar uit heeft gezien. Na jaren van dromen, leren, zoeken, praten, klussen, zwoegen, zweten en mensen overtuigen van de kans van slagen - niet in de laatste plaats zijn eigen vrouw - kan nu het bewijs

Suzanne (43) besloot samen met echtgenoot Hans (39) en dochter Feline (5) Hans' droom te verwezenlijken: het bouwen en verhuren van ecologische vakantiehuisjes van leem en stro in Zuid-Frankrijk. Nu, drie jaar en anderhalf strohuis later, moeten ze de coronacrisis zien te overleven. En vraagt Suzanne zich geregeld af waarom dit ook weer een goed idee leek...

geleverd worden dat het idee de investering waard is geweest. 'Op hoeveel verhuurde weken hoop je?' vragen we elkaar. 'Twintig,' zeg ik direct, wat hoog is ingezet, want gemiddeld verhuurt een vakantiehuis hier elf weken. Toch staan er half februari al zestien weken geboekt. En dan blijkt het Verweggistan-virus opeens heel dichtbij. De scholen sluiten, maar niet alleen de scholen, heel Frankrijk gaat op slot: horeca, markten, bibliotheken, sportclubs, restaurants, kledingzaken... Alles, op de supermarkt en apotheek na. Had ik mij voorgenomen om dit jaar eens echt een moestuin de grond uit te stampen, ook alle tuincentra en bouwmarkten blijven dicht. Het net aangeschafte kippenhok blijft leeg, net als het vakantiehuis dus. De vrijwilligers, die zouden komen helpen met de bouw van het

volgende vakantiehuis van stro, kunnen het land niet meer in en de gepensioneerde buurman die regelmatig helpt, mag dat niet meer.

We trekken ons terug met z'n drietjes op de berg met slechts een keer per week een solo bezoek aan de supermarkt. Willen we ons terrein verlaten, dan moeten we een papier bij ons dragen met daarop aangekruist een geldige reden (boodschappen doen, naar de dokter, de hond uitlaten). Kassabonnetjes van de supermarkt bewaar je om te bewijzen dat er boodschappen zijn gedaan en als je wilt wandelen, mag dat: maximaal één kilometer van je eigen huis en maximaal één uur. Daar woon je dan, net buiten een dorpje met nog geen 35 inwoners, in het op een na leegste departement van Frankrijk. De Fransen noemen het hier 'un peu perdu' (een beetje verloren), maar nu is het echt verlaten. Er rijdt misschien één auto per dag langs. Zelfs de postbode heeft het opgegeven en komt slechts sporadisch langs; de brievenbus in het dorp is afgesloten.

In het begin is het nog wel grappig: onze buurman, de immer drukke campingbaas, zie ik met zijn gezin opeens wandelen. Hebben zij ooit wel eens een familie-activiteit gedaan? Een ander gezinnetje heeft een dikke laag stof van de fiets gepoetst en slingert onwennig over het lege asfalt. Voor Hans, die lekker op schema lag met de bouw van het tweede vakantiehuis, was het misschien nog wel het zwaarst. Hij zag zijn planning - vakantiehuis 2 af voor de zomer van 2021 - in het water vallen, nu hij het opeens moest doen zonder bouwmarkt om materialen te halen of helpende handjes om bijvoorbeeld een balk van vijf meter omhoog te hijsen. De wekelijkse annuleringen en bezorgde mailtjes deden zijn humeur flink kelderen. En dan was er ook nog eens geen voetbal op tv ;-)

Maar nu is dat dus voorbij. Na maanden van afzondering mogen er weer mensen komen. En wat fijn dat ze dat ook doen. En spannend, dat ook een beetje. Gelukkig hebben we een groot terrein en kunnen onze gasten volledig hun eigen gang gaan. Eigenlijk hebben we alleen tijdens de ontvangst contact. Normaal schudden we handen en lopen mee naar binnen, nu staat de voordeur open en ligt er een uitgebreide beschrijving van hoe alles werkt.

De afgelopen maanden van *confinement* zijn voorbij, door Google vertaald als 'opsluiting'. Toch voelde ik me vrij en veilig in mijn eigen bubbel. Misschien was het wel het eerste moment dat ik liever in Frankrijk was dan in Nederland. Hier geen stress van te dicht op elkaar staan, wonen of recreëren. En dat we dat nu weer kunnen delen met mensen die niet zoveel geluk hadden, voelt als rijkdom.

Volgende keer:
Hoe twee jonge mensen erop komen om de Randstad te verlaten om in een afgelegen gebied aan de voet van de Pyreneeën te gaan wonen.

Hans, Feline en Suzanne

Ook het interieur van de huisjes is geheel gemaakt van natuurlijke materialen uit de omgeving

Markt in Mirepoix, hét centrum van dit gebied

Het vakantiehuis met uitzicht op die majestueuze besneeuwde toppen van de Pyreneeën